

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

בפני כבוד השופטת הבכירה הדסה אסיף

פלונית
על ידי בכ' עו"ד ניר חפץ

תובעת

נגד

דן גור הלוי
על ידי בכ' עו"ד שילה אנקור

נתבע

פסק דין

רקע וטענות הצדדים:

- 1 בפני תביעה (להלן: "התביעה"), שהוגשה מכוח סעיף 29א(ב)(2) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"). בתביעה עותרת התובעת לפיצוי בסכום של 200,000 ₪, בגין 20 פרסומים שביצע לטענתה הנתבע. לטענת התובעת, הנתבע פירסם ב 20 קבוצות ברשת החברתית "פייסבוק", פירסומים שכללו את שמה ומידע פוגעני אודותיה, והכל תוך שהוא מפר בכך צו איסור פרסום.
- 2 התובעת היא אישה צעירה בשנות העשרים לחייה, עורכת דין במקצועה. הנתבע הינו בעלים של בית דפוס בשם "דפוס ארידן", ובזמנים הרלוונטיים לתביעה, היה המחזיק והמפעיל של פרופיל בפייסבוק, תחת השם "Dani Halevi".
- 3 התובעת מסרה במשטרה עדות במסגרת תיק החקירה שמכונה "תיק 4000". ביום 4.11.2019 נתן בית משפט השלום בתל אביב צו איסור פרסום גורף, שאסר לפרסם את עצם מתן העדות, את תוכנה ואת פרטי התובעת (להלן: "הצו הראשון"). ביום 20.11.19 צומצם היקפו של צו איסור הפירסום, אך נותר בעינו האיסור לפרסם כל פרט שעלול לזהות את התובעת, וכל פרט הנוגע לטיב הקשר שלה עם עד המדינה, ניר חפץ (להלן: "הצו השני").
- 4 בתאריך 21.11.2019, יום לאחר מתן הצו השני, פרסם הנתבע בפרופיל הפייסבוק האישי שלו, פרסום שבו שמה של התובעת מוקף בעיגול, ואשר כלל את צילום פרוטוקול חקירת התובעת במשטרה. לאלה צירף הנתבע את הדברים הבאים:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

- 1 "לקרוא ולא להאמין! תכירו את (כאן נכתב שמה המלא של התובעת, ה.א.),
2 הבחורה/מאהבת של ניר חפץ לכאורה. חוקרי המשטרה חקרו אותה סתם כך תוך
3 הצגת שאלות חוזרניות ואינטימיות (מצורף פרוטוקול החקירה). באמצעותה,
4 כאחרוני העבריינים, איימו על ניר חפץ שיהרסו לו את החיים והמשפחה וכך סחטו
5 חוקרי המשטרה את ניר חפץ כדי שימציא עדות מפלילה כנגד נתניהו בתיק
6 4000... (יודגש כי לבחורה המסכנה אין שום קשר לתיק 4000!) כך מתנהלים
7 במאפיה ולא במשטרה... מסתבר שבישראל הכל כשר כדי להפיל את נתניהו ובכל
8 מחיר... אוי למדינה שאנשים כאלה אמונים על שלטון החוק... זו מדינת צחוק ולא
9 מדינת חוק... בושה !!! "
- 10
- 11 5. לטענת התובעת את הפירסום הזה גם שלח הנתבע ל- 19 קבוצות פייסבוק, שבהן מאות אלפי
12 גולשים, והכל תוך שהנתבע מפר את הצו השני.
13
- 14 6. לטענת התובעת, פרסום שמה על ידי הנתבע, תוך הדגשתו על ידי הקפתו בעיגול, יחד עם
15 פרסום מידע אישי אודותיה וכן פרסום עדותה במשטרה, מהווים פגיעה בפרטיותה. היא גם
16 טוענת שהפצת מידע זה ב- 19 קבוצות בפייסבוק, שחברים בהן למעלה מ- 350,000 גולשים,
17 מהווה פירסום נוסף, ומעיד כי מטרתו של הנתבע היה למקסם את תפוצת הפרסומים ולהפוך
18 את המידע האסור בפרסום מכוח צו שיפוטי לנחלת הכלל, תוך פגיעה ברורה ומכוונת בתובעת.
19
- 20 7. בפרסומים אלה, כך לטענת התובעת, יש משום הפרה של סעיפים 2(4), 2(7), 2(9) ו- 2(11) לחוק
21 הגנת הפרטיות. לטענתה, מעשיו הסדרתיים של הנתבע מלמדים שהנתבע התכוון לפגוע ולכל
22 הפחות היה עליו לדעת שמעשיו יובילו לפגיעה חמורה בפרטיותה של התובעת, בפרט לנוכח
23 פרסום שמה והדגשתו במכוון. לטענת התובעת אין ולא יכולה להיות לנתבע כל הגנה, שכן אין
24 ולא יכול להיות "עניין לציבור", בפרסום מידע שצו שיפוטי אסר על פירסומו.
25
- 26 8. עוד טוענת התובעת, כי כל פרסום וכל שיתוף של הפרסום המקורי באתרי האינטרנט השונים
27 מהווה הפרה של צו איסור הפרסום. לטענת התובעת, מכיוון שהנתבע הפיץ את הפרסום ב-
28 20 קבוצות שונות, הוא ביצע 20 הפרות של צו איסור הפרסום, ולכן היא דורשת בתביעתה
29 פיצוי בסך 200,000 ₪.
- 30
- 31 9. לעומת זאת, הנתבע טוען כי אין בפרסומים שביצע משום פגיעה בפרטיותה של התובעת, וכי
32 בכל מקרה עומדות לו ההגנות שבחוק. זאת, לטענתו, מכמה סיבות:
33

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

10. האחת – הפרסומים שלו נעשו באופן מאוחר ובתפוצה דלה אל מול פרסומים קודמים שהיו מקיפים יותר בתפוצתם. לכן, לטענתו, הפרסומים שביצע לא חידשו דבר, שכן כל המידע שפרסם כבר היה ידוע לציבור עוד קודם לכן ;
11. השנייה – פרסום פרטיה של התובעת נעשה על ידו בתום לב מוחלט, שכן הוא סבר שצו איסור הפרסום מיום 4.11.2019 בוטל לחלוטין. לטענתו, הוא לא ידע שהצו השני לא ביטל את הראשון אלא רק צימצם את היקפו ;
12. השלישית – הנתבע סבור כי קיים עניין מהותי לציבור בפרסום שפרסם, המהווה ביקורת על אופן ניהול החקירה על ידי המשטרה, שעשתה שימוש פסול בנחקרת (התובעת) שאינה קשורה להליך, תוך הפעלת לחץ בלתי ראוי על עד המדינה ותוך פגיעה במעמדו של ראש ממשלה מכהן שלא בדרך של בחירות ;
13. הרביעית – לטענת הנתבע, כל הפרטים בפרסומיו היו אמת. בנוסף, לטענתו, הוא גם כתב מפורשות כי התובעת כלל אינה צד בתיק נשוא הפרסום, כי נעשה לה עוול בעצם חקירתה במשטרה וכי השימוש שעשו בה למהלך חקירתי הוא פסול ובלתי ראוי. לכן, לטענתו, ברור שפרסומיו לא היו מתוך רצון לפגוע בתובעת, אותה הוא אינו מכיר באופן אישי.
14. עוד לטענת הנתבע, משלא הייתה לו כל כוונה לפגוע בתובעת וכל מטרת פרסומיו הייתה להציף את מה שבעיניו היווה התנהלות לא תקינה מצד המשטרה, אין מקום להשית עליו תשלום פיצויים, קל וחומר שאין מקום להשית עליו כפל קנס. עוד לטענתו, מאחר שפעל בתום לב, וסבר לתומו שהפרסום מותר ואינה חוסה תחת הצו ומתוך מחשבה כי מדובר במידע מהותי שזכות הציבור לדעת אותו, הרי שאין להטיל עליו תשלום פיצויים לתובעת.
15. ביום 5.1.23 התקיים בתיק דיון לשמיעת הראיות, ובמהלכו נחקרו התובעת והנתבע. הצדדים הגישו סיכומים בכתב.
- דיון והכרעה:**
16. הזכות לפרטיות נקבעה בחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 ואף זכתה למעמד חוקתי בסעיף 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.
17. על חשיבותה של הזכות לפרטיות, נאמר:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

1 "הכרה בפרטיות היא ההכרה באדם כפרט אוטונומי הזכאי לייחוד אל מול
 2 האחרים. ייחוד זה הוא המאפשר לאדם להתבצר באישיותו כבעלת משמעות
 3 הראויה לכיבוד" (השופט ח' אריאל בפרשת גלעם). "עניינה של זכות הפרטיות
 4 הוא... באינטרס האישי של האדם בפיתוח האוטונומיה שלו, במנוחת נפשו,
 5 בזכות להיות עם עצמו ובזכותו לכבוד ולחירות" (השופט א' ריבלין בע"א
 6 8483/02 אלוניאל בע"מ נ' מקדונלד, פ"ד נח(4) 314, 347). הפרטיות נועדה
 7 לאפשר לפרט "תחום מחייה" שבו הוא הקובע את דרכי התנהלותו, בלא
 8 מעורבותה של החברה. בתחום זה האדם הוא עם עצמו. זו "הזכות להעזב לנפשו"
 9 "the right to be left alone": השופט ברנדייס בפרשת *Olmstead v. U.S.*
 10 277 U.S. 438 (1928) המובא בפרשת דיין, עמ' 471 ובע"א 439/88 רשם מאגרי
 11 המידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 803, 836. התפיסה הזו מתבססת על *Warren*
 12 *and Brandeis, "The Right to Privacy", 4 Harv. L. Rev. 193 (1890)*).
 13 בכל הנוגע לביתו של אדם, הפרטיות מבטיחה את "זכותו של אדם לנהל את אורח
 14 החיים שבו הוא חפץ בדלת אמות ביתו, בלא הפרעה מבחוץ. ביתו של אדם הוא
 15 מבצרו, ובגדריו הוא זכאי לכך כי יניחו אותו לעצמו, לפיתוח האוטונומיה של
 16 הרצון הפרטי שלו... מבחינה זו, הזכות לפרטיות היא בין השאר... הגבלה על
 17 נגישותם של אחרים אל היחיד... הזכות לפרטיות נועדה, על כן, להבטיח כי אדם
 18 לא יהא שבוי בביתו, ולא יהא אנוס לחשוף עצמו בביתו להפרעות שאין הוא רוצה
 19 בהן. בכך מהווה הזכות לפרטיות את תחילתה של החירות... הזכות לפרטיות
 20 מותחת את הקו בין הפרט לבין הכלל, בין 'האני' לבין החברה. היא משרתת
 21 מיתחם אשר בו מניחים את הפרט לנפשו, לפיתוח 'האני' שלו, בלא מעורבות של
 22 הזולת" (פרשת דיין, עמ' 470, 471). " בג"ץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני
 23 האיזורי בנתניה, סא(1) 581 (2006), פסקה 10 לפסק הדין).

18. סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות היא, בין היתר, אחת מאלה:

26 "(4) פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או
 27 לבזותו;

28 (7) הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייני הפרטיים של אדם;

29 (9) שימוש בידעה על ענייני הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה
 30 שלשמה נמסרה;

31 (10) פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות לפי פסקאות (1)

32 עד (7) או (9);

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

- 1 (11) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני,
2 או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד.".
- 3
- 4 19. במקרה שבפני, אין, ולא יכולה להיות מחלוקת, על כך שבפרסומים שעשה הנתבע יש פגיעה
5 בפרטיותה של התובעת. הפרסום שעשה הנתבע ביום 21.11.2019 (נספח 3 לכתב ההגנה) נעשה
6 תוך הפרה של הצו השני. הנתבע חשף בו את שמה המלא של התובעת תוך הדגשתו בעיגול,
7 ותוך התייחסות ליחסיה האינטימיים עם ניר חפץ, מי שהיה עד המדינה בתיק 4000 כנגד ראש
8 הממשלה, בנימין נתניהו. הנתבע הגדיר את התובעת "הבחורה/מאהבת של ניר חפץ
9 לכאורה." ואף צירף את פרוטוקול חקירת התובעת במשטרה.
- 10
- 11 20. ברי, כי יש בתוכן המידע שפרסם הנתבע משום פירסום אודות ענייניה הפרטיים של התובעת
12 ומידע הנוגע לצנעת חייה של התובעת, ואלה מהווים פגיעה בפרטיות לפי ההגדרות שבחוק.
- 13
- 14 21. המידע שפרסם הנתבע היה גם אסור בפרסום, וזאת מכוח הצו השני, צו איסור הפרסום שניתן
15 ביום 17.11.2019 בבית משפט השלום בתל אביב, אשר קבע בזו הלשון:
- 16 "לאור כל המקובץ לעיל לאחר ששקללתי את השיקולים השונים, הגעתי לכלל
17 מסקנה שיש לאמץ גישת ביניים בין עמדת המבקשים לבין עמדת חלק
18 מהמשיבים ובכך מצאתי לאמץ עמדת חלק מכלי התקשורת, לפיה צו איסור
19 הפרסום שניתן ביום 4.11.19 יישאר על כנו, למעט בסייגים הבאים:
- 20 א. אין עוד איסור פרסום על עצם מתן הצו;
- 21 ב. ניתן לפרסם כי המשיבה 3 נחקרה בתיק זה ביום 21.2.19 ומסרה גרסתה,
22 בעדות פתוחה, והשיבה לשאלות חודרניות ביחס לטיב הקרבה ומהות
23 מערכת היחסים בינה לבין המשיב 2.
- 24 ג. חל איסור מוחלט על כל פרט שעלול לזהות את המשיבה 3 או כל פרט שנוגע
25 לטיב ומהות הקרבה בין המשיב 2 למשיבה 3." (הדגש שלי, ה.א.)
- 26
- 27
- 28 22. לשון הצו השני ברורה ואינה מותירה מקום לפרשנות. על פי הצו השני נותר בעינו האיסור
29 לחשוף פרטים מזהים אודות התובעת וכן פרטים אודות טיב יחסיה עם ניר חפץ. למרות זאת,
30 הנתבע פרסם הן את שמה של התובעת והן את טיב יחסיה עם ניר חפץ, עת כינה אותה
31 "המאהבת של ניר חפץ לכאורה".

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

23. הנתבע מאשר בעדותו שהוא העלה את הפרסומים אודות התובעת לרשת החברתית פייסבוק, והא גם מודה שהוא הפיץ את הפרסום ב-19 קבוצות נוספות בפייסבוק (פרוטוקול מיום 5.1.23, עמ' 7 ש' 31-36, עמ' 8 ש' 6-7).

24. לאור כל האמור יש בפרסומי הנתבע משום פגיעה בפרטיות כהגדרתה בחוק הגנת הפרטיות.

האם עומדות לנתבע הגנות מכוח חוק הגנת הפרטיות?

25. הנתבע טוען שעומדת לו ההגנה הקבועה בסעיף 18(א) לחוק הגנת הפרטיות שכן: "הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות".

26. לטענת הנתבע, בעת שעשה את הפרסום הוא היה משוכנע שצו איסור הפרסום הוסר. למעשה, לטענת הנתבע הוא היה בטוח בכך עד לקבלת כתב התביעה (סע' 9, 19 ו- 21 לכתב ההגנה; וכן עדותו פרוטוקול מיום 5.1.2023, עמ' 6 ש' 27-28).

27. לטענת הנתבע, לא רק שהוא סבר שצו איסור הפירסום הוסר, אלא שפרטיה של התובעת כבר פורסמו על ידי אחרים, וגם מהטעם הזה הוא לא ידע על כך שפירסומיו יפגעו בפרטיותה.

28. בדיון מיום 10.11.2022 טען בא כוחו של הנתבע כדלקמן:

"לשאלת בית המשפט אם לא הבין הנתבע שחושף את שמה של התובעת זה לא ראוי, ומה היה צורך בחשיפת שמה של התובעת, אני אומר שאין חולק שבפרסום של שמה של התובעת הנתבע פרסם בניגוד לצו שהוטל באותה עת, אבל בפועל, כשפרסם הנתבע, הוא לא ידע שצו הפרסום עדיין חל גם על שמה... לשאלת בית המשפט העובדה שהדבר לא נעשה במזיד, אלא בתום לב ובחוסר ידיעה של המפרסם, שצו איסור הפרסום לא הוסר לחלוטין. זו הטענה העיקרית שלנו, חוסר הידיעה של הנתבע. אנחנו טענו בכתב ההגנה אם היה על הנתבע לדעת, בן אדם מן היישוב לא אמור לרדת לצווי הפרסום ולהבין אם זה כולל את שמה של התובעת או לא, ולכן הוא לא יכול היה לדעת." (פרוטוקול מיום 10.11.2022, עמ' 1 ש' 17-26)

(ההדגשות אינן במקור- ה.א.).

29. ובהמשך הדיון טען:

"מדובר באדם מן היישוב שלא יודע לקרוא ולהבין את צו איסור הפרסום ולפרש את מה שנכתב בו זה מסביר את תום הלב, שצו איסור הפרסום מוסר לחלוטין מבחינתו, כי זו הכותרת שהוא קרא." (שם, ש' 31-29) (ההדגשות אינן במקור- ה.א.).

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

- 1
- 2 30. אני דוחה טענות אלה. הנתבע הוא מנכ"ל של בית דפוס (סע' 2 לכתב התביעה, עמוד פרופיל
- 3 הפייסבוק של הנתבע, נספח 4 לכתב התביעה). אין ספק שהוא יודע קרוא וכתוב. הצו השני
- 4 כתוב בשפה ברורה ופשוטה. לכן, הטענה כאילו הנתבע לא הבין את תוכנו של הצו השני היא
- 5 בעיני טענה מיתממת.
- 6
- 7 31. אינני מקבלת את טענת הנתבע, לפיה הוא הסתמך על פרסומים בפייסבוק ועל כך שנכתב בהם
- 8 שהמידע "הותר לפרסום" (סעיף 38 לסיכומי הנתבע). הנתבע צירף פרסומים חלקיים בלבד
- 9 (נספח 1 לכתב ההגנה), כאשר צירף רק את כותרות הכתבות אך לא את גוף הכתבות. לאחר
- 10 עיון בכתבות עצמן, שאותן צירפה התובעת במלואן (ת/1, ת/2), נראה שהדבר נעשה בחוסר
- 11 תום לב.
- 12
- 13 32. זאת, משום שבכתבות נרשם באופן מפורש כי צו איסור הפרסום רק צומצם אך לא הוסר, וכי
- 14 עדיין קיים איסור לפרסם את זהותה של התובעת או כל פרט שנוגע למהות יחסיה עם ניר
- 15 חפץ.
- 16
- 17 33. אם לא די בכך, עיון בתגובות לפירסומי הנתבע מלמד שגם כאשר העירו לו שצו איסור
- 18 הפרסום עודנו בתוקף והוא מפר אותו, הנתבע הגיב בזלזול וביטל את האמור בהינף יד,
- 19 במקום ללכת ולבדוק האם הצו עודנו בתוקף.
- 20
- 21 34. נשללת מהנתבע חזקת תום הלב, שהיא תנאי שאין בלתו להחלת ההגנה הקבועה בחוק.
- 22
- 23 35. מעבר לכך, גם אילולא צו איסור הפירסום, יש בפירסום פגיעה בפרטיותה של התובעת, וברור
- 24 שהיה על הנתבע לדעת זאת. כל בר דעת מבין שפירסום שמה המלא של התובעת, לצד הכינוי
- 25 "מאהבת", יש בו משום פגיעה בפרטיותה. לא בכדי כך גם נכתב בחלק מהתגובות לפירסומי
- 26 הנתבע.
- 27
- 28 36. הנתבע טען כי היו פירסומים אחרים, קודמים לשלו, שבהם צויין שמה של התובעת, וכי לכן
- 29 הפירסום שלו אינו מהווה פגיעה בפרטיותה. אני דוחה גם טענה זו. לא רק שטענה זו אינה
- 30 יכולה לשמש הגנה על פי החוק, אלא שהנתבע גם לא הביא ולו ראייה אחת לפירסומים כאלה.
- 31 הפירסומים שהביא נעשו זמן רב לאחר פירסומיו, והתובעת העידה שגם בעניינם היא נקטה
- 32 בהליכים, כולל תלונות במשטרה. לכן, כאמור, יש לדחות גם טענה זו של הנתבע.
- 33

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

- 1 .37 הנתבע טוען כי עומדת לו הגנה נוספת, לנוכח סעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות, שלפיו תעמוד
2 למפרסם הגנה אם: **"בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות העניין, ובלבד שאם**
3 **הייתה הפגיעה בדרך של פרסום – הפרסום לא היה כוזב."**
4
5 .38 אני דוחה גם טענה של הנתבע. זאת, משום שאף אם היה עניין ציבורי בפרסום, לצורך דיון
6 ציבורי אודות התנהלותה של המשטרה בכל הקשור לחקירת עד המדינה, הרי שהגנה זו לא
7 יכולה לעמוד לנתבע משעה שהפר צו שאסר באופן מפורש את חשיפת זהותה של התובעת.
8
9 .39 מעבר לכך, לצורך דיון ציבורי בהתנהלותה של המשטרה לא היה כל צורך לחשוף את פרטיה
10 האישיים של התובעת. בית המשפט התייחס לכך מפורשות בצו השני, ובית המשפט המחוזי,
11 בדחתו את העירעור שהוגש על הצו השני קבע כי:
12
13 **"החשיפה המבוקשת של שמה ותמונתה של המשיבה 3 (התובעת – ה.א.) ושל תוכן**
14 **השאלות החודרניות שנשאלה – כפי שמבקש המערער – אינה בגדר אינטרס ציבורי**
15 **הנשען על הזכות הלגיטימית של הציבור לדעת, כי אם פגיעה קשה, בלתי-רלוונטית**
16 **ומיותרת בצנעת הפרט של המשיבה 3 ובכבוד האדם, ללא כל תועלת ציבורית, והיא**
17 **אף עולה כדי חטטנות ומציצנות, ממניעים אישיים פסולים – שאין בינן לבין זכות**
18 **הציבור לדעת ולבין עקרון פומביות הדיון, ולא כלום."** (פסקה 15).
19
20 .40 ואכן, גם חלק מהתגובות לפרסומיו של הנתבע כללו התייחסות לכך שלא היה כל צורך לחשוף
21 את פרטיה ואת שמה של התובעת. כך, למשל, בהתכתבות (ת/3), בין הנתבע לאחת בשם "גבי'
22 לוי":
23 **הגב' לוי: "אבל למה להכניס אותה לתמונה? אתה מפר צו איסור פרסום**
24 **הנתבע: הוסר.**
25 **הגב' לוי: בסופו של דבר הבחורה לא עשתה שום עבירה פלילית. אין סיבה**
26 **לפרסם את שמה. עדיף למחוק**
27 **הנתבע: צודקת היא לא אשמה במאומה... אבל את הפרוטוקול הפיצו מהמשטרה**
28 **והפרקליטות**
29 **הגב' לוי: אתה טועה, הדף הזה הוא חלק מהטיעונים לשימוע של רוה"מ. בכל**
30 **אופן, אין שום סיבה להרוס את חייה כעת בפרסום שמה. ...היית יכול לצנזר"**
31 **(ההדגשות אינן במקור – ה.א.).**
32
33 .41 לאור כל האמור אני קובעת, כי לא עומדות לנתבע ההגנות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות.
34

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

- 1
2 **גובה הפיצוי - והאם עומדות לנתבע ההקלות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות?**
- 3 42. סעיף 22 לחוק הגנת הפרטיות קובע כדלקמן:
- 4 "בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב, לטובת
- 5 הנאשם או הנתבע, גם באלה:
- 6 (1) הפגיעה בפרטיות לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור
- 7 שעליו הסתמך;
- 8 (2) הוא לא התכוון לפגוע;
- 9 (3) אם היתה הפגיעה בדרך של פרסום – הוא התנצל על הפרסום ונקט צעדים
- 10 להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את הפגיעה, ובלבד
- 11 שההתנצלות פורסמה במקום, במידה ובדרך שבהם פורסמה הפגיעה ולא היתה
- 12 מסוייגת." (ההדגשות אינן במקור - ה.א.).
- 13
- 14 43. נקודת המוצא היא ומאחר שהסעיף מנוסח בלשון "רשאי", לבית המשפט מסור שיקול הדעת
- 15 באם להתחשב בהקלות המנויות בסעיף לצורך שומת גובה הפיצוי, אך הוא אינו חייב לעשות
- 16 כן.
- 17
- 18 44. הנתבע טען שמתקיימות בעניינו הנסיבות שבסעיף 22(1), לפיהן "הפגיעה בפרטיות לא היתה
- 19 אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך". אני דוחה טענה זו של
- 20 הנתבע.
- 21
- 22 45. הנתבע הפנה בטיעונו לכתבה שפרסם עמית סגל באתר N12 (נספח א' לסיכומי הנתבע), אך
- 23 זו אינה מסייעת לנתבע. פירסום זה אינו נוקב בשמה של התובעת, כך שהנתבע אינו יכול
- 24 להיבנות ממנו ולטעון, כי הוא רק חזר על הנאמר בו.
- 25
- 26 46. הנתבע גם טען שהוא קיבל את המסמך כפי שהוא מגורמים אחרים, כששמה של התובעת
- 27 מוקף בעיגול, ורק עשה פעולת "העתק-הדבק" (פרוטוקול מיום 5.1.23, עמ' 7 ש' 15-30). גם
- 28 דינה של טענה זו להידחות, שכן הנתבע לא ידע לנקוב בשם הגורם שממנו הוא קיבל, ולו
- 29 לטענתו, את המסמך ובו שמה של התובעת מוקף בעיגול. הנתבע גם לא צירף את הקישור או
- 30 את המקור שממנו קיבל את המסמך באופן הזה. אני דוחה את טענת הנתבע, כאילו מקום
- 31 שיש פרסומים רבים, לא חלה על הנתבע החובה לפרט את המקור עליו הסתמך.
- 32

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

- 1 באשר לפירסומים קודמים אציין כי אף שהנתבע לא הוכיח שהיו פירסומים קודמים הרי
2 שהתובעת הודתה, בהגינותה, שהיו פירסומים נוספים, חלקם אולי קודמים לשל הנתבע (עמ'
3 9 לפרוטוקול). לכן, לו הייתה התובעת דורשת את הסכום המקסימלי הקבוע בחוק, יכול והיה
4 מקום לשקול, לאור הדברים האלה, אם יש להפחית ממנו. בפועל, התובעת אינה דורשת את
5 הסכום המקסימלי עבור 20 הפירסומים.
6
- 7 הנתבע טוען שהוא לא התכוון לפגוע בתובעת, ולכן חלות הנסיבות שבסעיף 22(2) לחוק. ספק
8 אם יש ממש בטענה זו של הנתבע, וזאת לנוכח הדברים הבאים:
- 9 א. הפירסום שעשה הנתבע כלל מידע אינטימי אודות התובעת, כשהנתבע מציין את שמה,
10 מקיף אותה בעיגול לצורך הדגשה, ומציין בטקסט משלו כי מדובר במאהבת של ניר חפץ.
11 ב. הנתבע בחר להפיץ את הפרסום בלא פחות מ-19 קבוצות חברתיות רבות משתתפים.
12 ג. חרף תגובתה של הגב' לוי, שהגיבה "ממש (בסמוך לפרסום הראשוני – ה.א.) או יומיים
13 אחרי (הפרסום – ה.א.), אולי באותו יום." (פרוטוקול מיום 5.1.2023, עמ' 7 ש' 4-6)
14 הנתבע לא הסיר את הפרסומים ולא מחק מהם את שמה של התובעת.
15 ד. הנתבע לא הסתפק בפרסום המסמך שצירף מתוך השימוע של בנימין נתניהו, אלא אף
16 צירף מלל פוגע משל עצמו. כך, לצד ציון שמה המלא של התובעת הוסיף הנתבע את הכינוי
17 "המאהבת של ניר חפץ". בנוסף, בתצלום המסמך שמה של התובעת הוקף בעיגול על מנת
18 להבליט את שמה.
19
- 20 49. יחד עם זאת, הגעתי לכלל מסקנה שאין לי צורך להכריע בשאלה אם הייתה לנתבע כוונה
21 לפגוע. זאת, משום שהסכומים שדורשת התובעת, ביחס ל-20 הפירסומים, אינם מגיעים
22 לכדי הסכומים הנקובים בחוק, אף ללא הוכחת הכוונה לפגוע. לכן, לצורך קביעת סכום
23 הפיצוי, אניח שחרף כל האמור לעיל, לא הייתה לנתבע כוונה לפגוע (ור' להלן ההתייחסות
24 לסעיף 29 לחוק הגנת הפרטיות).
25
- 26 50. נותר לבחון את השאלה אם מתקיימות הנסיבות שבסעיף 22(3) לחוק, היינו:
27 "אם היתה הפגיעה בדרך של פרסום – הוא התנצל על הפרסום ונקט צעדים
28 להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את הפגיעה, ובלבד
29 שההתנצלות פורסמה במקום, במידה ובדרך שבהם פורסמה הפגיעה ולא היתה
30 מסוייגת."
31

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

- 1 51. הנתבע טוען בעניין זה כי הוא התנצל בפני התובעת, ואולם הוא לא הביא כל ראיה שהיא
2 להתנצלות כזו, שקדמה למועד שבו העיד בפני. למעשה, בקדם המשפט שהיה ביום
3 10.11.22 הנתבע לא הביע חרטה וגם לא התנצל בפני התובעת.
4
- 5 52. גם דבריו של הנתבע במהלך דיון ההוכחות אינם עונים על דרישת הסעיף לפיה על
6 ההתנצלות להיות מפורסמת "במקום, במידה ובדרך שבהם פורסמה הפגיעה...".
7
- 8 53. אוסיף, שכפי שכבר פורט לעיל, גם לאחר שהוסבה תשומת לב הנתבע לכך שפירסום שמה של
9 התובעת פוגע בפרטיותה, הוא בחר שלא להסיר את הפירסומים.
10
- 11 54. סעיף 29א(ב) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 מתיר פסיקת פיצוי אף ללא הוכחת נזק:
12 **"(1) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי סעיף 4, רשאי בית המשפט לחייב את**
13 **הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, בלא הוכחת נזק;**
14 **(2) במשפט כאמור בפסקה (1) שבו הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה בכוונה**
15 **לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על כפל**
16 **הסכום כאמור באותה פסקה, בלא הוכחת נזק."**
17
- 18 55. התובעת דרשה פיצוי בסך 200,000 ₪. פיצוי זה ראוי לדבריה בנסיבות העניין, מאחר
19 שהנתבע פרסם את הפרסומים תוך הפרה של צו איסור פירסום ומתוך מטרה לפגוע. עוד
20 לטענתה, הנתבע הפיץ את הפרסומים והקיף את שמה בעיגול 20 פעמים, במסגרת עמוד
21 הפרופיל האישי שלו ובעוד 19 קבוצות פייסבוק רבות משתתפים. כמו כן לטענתה, הנתבע
22 המתין שנה תמימה עד שהסיר את הפרסומים נגדה, למרות שכבר בסמוך למועד הפירסום
23 הגב' קייט לוי ציינה בפניו כי תלוי ועומד צו איסור פרסום על שמה של התובעת. עוד
24 לטענתה, הנתבע לא התנצל התנצלות כנה.
25
- 26 56. אל מול זאת, הנתבע טוען, כאמור, שלא הייתה לו כוונה לפגוע. הוא גם טוען שהוא לא קיבל
27 מהתובעת כל התראה להסיר את הפרסומים נגדה עובר לקבלת כתב התביעה. כמו כן לטענתו,
28 הוא לא קיבל מהתובעת כל בקשה למחוק את הפרסומים שהעלה באתר הפייסבוק, ומיד עם
29 קבלת כתב התביעה לידי הוא מחק את הפרסומים מיוזמתו.
30
- 31 57. התובעת מודה שהיא לא פנתה אל הנתבע בדרישה להסיר את הפרסומים נגדה (**שם**, עמ' 11
32 **ש' 35-36, עמ' 12 ש' 1-4**), כמו כן היא לא ביקשה מבא כוחה לפנות לנתבע ולטענתה אף אם
33 בא כוחה היה מציע לפנות את הנתבע היא לא הייתה מסכימה לכך (**שם**, עמ' 12 ש' 5-6).

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 1065-11-21 פלונית נ' גור הלוי

1 התובעת גם הודתה שהיא לא פנתה לאתר פייסבוק בדרישה להסיר פרסומים אלה (שם, עמ'
2 12 ש' 7-13).

3

4 58. למרות שהתובעת לא פנתה אל הנתבע בדרישה להסיר את הפרסומים, הגעתי לכלל מסקנה
5 שיש לקבל את התביעה במלואה. הנתבע היה מודע היטב לכך שניתן בעניינה של התובעת צו
6 איסור פרסום, ולא בדק היטב לפני הפרסום מה התיר בית המשפט לפרסם.

7

8 59. על הרקע הזה, ולאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים בעניין זה, ולקחתי בחשבון את הסכומים
9 שנפסקו בפסקי הדין שאליהם הפנו הצדדים, את הפרסום עצמו ואת העובדה שהנתבע הפיץ
10 את הפרסום ב- 20 קבוצות שונות, שאליהן נחשפו מאות אלפי גולשים (רע"א 1239/19 שאל
11 ואח' נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ, פורסם בנבו, ניתן ביום 8.1.20), אני מקבלת את
12 התביעה במלואה, ומעמידה את גובה הפיצוי שישלם הנתבע לתובעת, על סכום של 200,000
13 ₪.

סוף דבר-

14

15

16 60. התביעה מתקבלת במלואה.

17

18 61. הנתבע ישלם לתובעת 200,000 ₪. בנוסף ישלם הנתבע לתובעת את הוצאות המשפט (אגרות
19 ומסירות), ועל כל אלה שכ"ט עו"ד לתובעת, בסך של 17,550 ₪.

20

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

21 ניתן היום, ח' ניסן תשפ"ג, 30 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.

22

23

24 הדסה אסיף, שופטת בכירה

25